

Έτος Α΄.

Ίούnius 1970

Φύλλον 7ον

ΑΜΕΣΟΣ ΣΤΟΧΟΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ

Ο Πρόεδρος τής Κοινότητος μας κ. Γ. Σολωμός, τόν ὁποῖον ἠρωτήσαμεν, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ἐφημερίδος μας, διὰ τὰς προοπτικὰς τοῦ τρέχοντος ἔτους, μᾶς διέγραψεν ὡς ἀκολουθῶς τήν κατάστασιν:

Παραλλήλως πρὸς τήν προσπάθειαν, συνεχιζομένην ἀπὸ ἐτῶν, πλὴν ὅμως ἄνευ ἀποτελέσματος, ἐπιτεύξεως παροχῆς ρεύματος εἰς τὰ χωρία, τὰ συναποτελοῦντα τήν Κοινότητα, Κατσουλέικα καὶ Μοῦσγα, καὶ ἀσφαλτοστρώσεως κεντρικῶν ὁδῶν, τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον ἔχει θέσει ὡς σκοπὸν του τήν δημιουργίαν κολυμβητηρίου εἰς τὸν περὶ τὴν δεξαμενὴν χῶρον. Ἡ σύγχρονος μορφή τῶν κοινωνικῶν καὶ ἡ βελτίωσις τοῦ βιοτικῆ ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ καθιστᾷ ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην ἐξασφαλίσεως προοπτικῶν ἀσφαλῶν καὶ ἀνέτων εἰς τοὺς σημερινούς νέους, οἱ ὅποιοι, διὰ τῆς ἐκμηδενίσεως τῶν ἀποστάσεων καὶ τῆς ἐπιμελοῦς μορφώσεως, ἔχουν διαμορφώσει διαφορετικὴν ἀντίληψιν διὰ τὸν τρόπον διαβιώσε-

ως, σύμφωνα πάντοτε πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Χώρας.

Τὸ κολυμβητήριον τοῦτο ἐξ ἄλλου θὰ συμβάλῃ εἰς τὴν τουριστικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ χωρίου, ἀλλὰ κυρίως θὰ ικανοποιήσῃ τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων καὶ προπάντων τῶν νέων εἰς τοὺς ὁποίους θὰ τονώσῃ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ ὕψρον στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὴν χώραν μας.

ὑπὸ τῆς Κοινότητος ἔχει ἐξασφαλισθῆ ὁ χῶρος καὶ τὸ ὕδωρ καὶ θὰ ἀπαιτηθῆ ποσὸν τῆς τάξεως 1.500.000 δραχ., διὰ τὴν διαμόρφωσιν τῆς περιοχῆς πρὸς δημιουργίαν χώρων σταθμεύσεως καὶ κατασκηνώσεως.

Δεόν νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ βασικὸς χῶρος ἔχει ἐξασφαλισθῆ διὰ δωρεᾶς τῶν ὁμογενῶν Καναδῶν.

Εὐχόμεθα ἀπὸ βάθους καρδίας πλήρη ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ἀναληφθὲν ἔργον.

Γεώργιος Π. Σολωμός

Λαμπρά καινοτομία Η ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ

Ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος γέμει γεγονότων, ἐκ τῶν ὁποίων καταφαίνεται ὅτι, ὁσάκις ἡ Ἑλλάς ὑπῆρξε ἠνωμένη καὶ ὀργανωμένη, προώδευσε εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ κατέστη «σεύχστη εἰς τοὺς συμμάχους καὶ τρομερὰ εἰς τοὺς ἐχθρούς».

Πρόδοξος ὁμῶς οἰκονομικῆ καὶ καὶ κοινωνικῆ καὶ ὑγιᾶς Δημοκρατία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν, ἐὰν δὲν συνεργασθοῦν στενωῶς ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι. Ἡ συνεργασία δὲ αὕτη ἀμβλύνει τὰς μεταξὺ τούτων διαφορὰς, προάγει τὸ αἰσθημα τῆς εὐθύνης ἐκάστου ἀπέναντι τῶν ἄλλων, καὶ εὐρίσκει τὰς ἀρίστας λύσεις εἰς τὰ παρουσιαζόμενα προβλήματα.

Πρὸς τοῦτοις εἶναι ἀπαραίτητον νὰ παύσῃ ἡ μοιρολατρικὴ ἀπάθεια τῶν πολιτῶν, ἀναμενόντων τὰ πάντα ἐκ τῆς δικησείας.

Ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις, ἐν τῇ προσπάθειά τῆς νὰ ἐγγίσι τὰ προβλήματα τοῦ λαοῦ εἰς τὴν ἐστία τῶν, ἐδημιούργησε τὸν θεσμόν τῆς Κοινοτικῆς Ἀναπτύξεως, εἰς τὸν ὁποῖον μετέχουν οἱ ἴδιοι οἱ κάτοικοι, εἰς τοὺς ὁποίους παρέχεται ἡ εὐχέρεια δραστηριοποιήσεως τοῦ ἐνεργητικοῦ τῶν πρὸς ἐπίλυσιν «ἐκ τῶν ἑνδόν» τῶν ἀναγκῶν τῶν.

Εἰς τὰ πλαίσια λοιπὸν τῶν διαγραφόμενων προοπτικῶν ἡ Κοινοτικὴ Ἀνάπτυξις Ξηροκαμπίου, ἐπιθυμοῦσα τὴν πρόδον τῆς Κοινοτικῆς εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, φιλοδοξεῖ νὰ προσφέρῃ χεῖρα βοηθείας εἰς τὴν Κοινοτητα καὶ ὅλους τοὺς συλλόγους, χωρὶς νὰ ὑποκαταστήσῃ αὐδένα. Ὡς πρῶτον μέλημα ἔχει θέσει τὴν συγκέντρωσιν χρημάτων πρὸς ἐξωραϊσμόν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς ἁγίας Τριάδος καὶ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ἀπευθύνει ἐκκλήσιν πρὸς ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς Ξηροκαμπίτικ. ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ, ὅπως ἐπιγύρουν τὴν ἀφραμμένην προσπάθειαν.

Ἱερεὺς Ἰωάννης Παναγιωτουνάκος

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΑ ΧΩΡΙΑ ΜΑΣ

ΓΟΡΑΝΟΙ.

Ποιοὶ ὁμογενεῖς, ἐπ' εἰκαιρία τῶν θερινῶν διακοπῶν, ἐπισκέπτονται τὴν γενέτειραν εἴτε πρὸς μόνιμον ἐγκατάστασιν εἴτε πρὸς προσωρινήν. Ἦδη ἔχουν ἀφιχθῆ οἱ: Καληάνης Παναγιώτης καὶ Ρηγάκος; Εὐάγγελος μετὰ τῶν οἰκογενειῶν τῶν Ρηγάκος; Βασιλείος, Ρηγάκος; Στυλιανός, Τσάμπιρα Νίκη, Παπαστράτης Εὐάγγελος, Μαρινάκος Νικόλαος, Δούκας Εὐστράτιος, Δούκα Ἀντωνία καὶ Βλογιαννίτου Ἑλένη καὶ ἀναμενόμενοι πολλοὶ ἄλλοι.

Χρῆστος Παν. Καψέλης

ΠΟΤΑΜΙΑ.

— Ἐπεράτῳθῃ ἡ ἀσφαλτόστρωσις τοῦ κεντρικοῦ δρόμου τοῦ χωριοῦ μας. Ὁραῖος ὁ δρόμος, μόνον ποὺ κατέστρεψε τὸ θρυλικὸν «πηγάδι» μας, τὸ ὁποῖον ἐπὶ σειράν ἐτῶν ἐξυπηρέτει τοὺς κατοίκους. — Ἡ ἀλωνιστικὴ μηχανὴ ἡ ὁποία ἀντικατέστησε τὰ γραφικὰ ἀλώνια, εὐρίσκειται ἐν πλήρῃ ἀναπτύξει ἐργασίας.

Γεωργία Πρ. Παπαδάκου

ΚΑΜΙΝΙΑ.

— Μὲ μεγάλην χαρὰν πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ ἀσφαλτόστρωσις τῆς ὁδοῦ «Ξηροκάμπι-Καμίνια» θὰ προχωρήσῃ πρὸς Ποταμίαν.

— Μὲ καθολικὴν προσέλευσιν τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ ἐγένετο ἡ τελετὴ λήξεως τῶν μαθημάτων εἰς τὴν ἀθλήν του σχολείου. Μία ὡραία ἑορτὴ ἐδημιούργησεν ἀτιμόσφαιρὸν καὶ ἀφησε τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

Γεώργιος Σ. Βορβῆς

Όταν διαβαίνει ο Χάρωντας με τους άποθαμένους

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΨΥΧΟΣΣΑΒΑΤΟ

Ο λαϊκός μας άνθρωπος, με την τρισχιλιόχρονη ιστορική του παρουσία στη βραχώδη αυτή άκρια της Εύρωπης, πόνεσε και χάρηκε όσο κανείς άλλος. Το τραγούδι του όμως, είτε διθύραμβος ήταν, είτε μοιρολόι, ποτέ δεν στομάτησε. Κι είναι τούτο ένα στοιχείο, πού τόνωσε την έθνική συνοχή, πού πολύ, στά χρόνια της πονεμένης μνήμης, όταν ή συμφορά έσπερνε σταθερά τó βήμα της.

Κανένας λαός δεν έκλεισε στην ύπαρξη του τόν τόσο άρχέγονο έαυτό του, όσο ο Έλληνικός. Τίποτα δεν μπόρεσε να τόν έκτρέψη από την κοίτη του παρελθόντος. Η εξέλιξις δεν ανάπλωσε διαφορετικά τις αντιλήψεις του. Και τούτο πολύ εύκολα μπορούμε να τó διαπιστώσουμε στις μοναδικές στιγμές πού αντιμετώπιζει τó συγκλονιστικό πρόβλημα του θανάτου, πού ένσταλάζει στην ψυχή άπροσμέτρητο πόνο. Έκει θά ίδουμε τις άρχαίες καταβολές να άδερφωθούν με τις τωρινές. Η φιλοσοφική άποψη για τή βιολογική άναγκαιότητα κι ή Χριστιανική της ψυχικής λυτρώσεως δεν του μετρίασαν την πίκρα, δει του μεταμόρφωσαν τις πεποιθήσεις.

Σ' όλες τις εποχές, από τή μυθολόγο άρχαιότητα ως τή δική μας της θρησκευτικής έπιστημοσύνης, ό "Αδης είναι ή παραμόνημη κατοικία των νεκρών, τρομογόνος και άδειοδυτος στις θνητές άκτίνες του έγκόσμιου ούρανού. Έκει

«σудοú δέν κάθονται, συντρείς δέν κου-
(βεντιάζουν)
έκει «μοιρολογοúν οί λυγερές και κλαίν'»
(τά παλληκάρια)
"Ιδια ή πεποίθησι για τή μαύρη γή «τήν
(μέλαιναν γαίαν), γιατί
άποιος μπή στη μαύρη γή ποτέ δέ ξα-
(βγαίνει)».

Ο Χάρων, ό ψυχοπομπός των φοβερών βασιλείων του Πλούτωνος, έγι-

νε ό Χάρος των συγχρόνων μυθοπα-
ραδόσεων.

«Μαύρος είναι, μαύρα φορεí, μαύρο και
(τάλογό του
σέρνει μαχαίρια δίκοπα, σπαθιά ξεγυ-
(μνωμένα
μαχαίρια τάχει για καρδιές, σπαθιά για
(τά κεφάλια)».

Άνεμπόδιστος, σκληρόψυχος σέρνει
τά άσκέρι του χωρίς λύπησι, χωρίς
να λυγίξει από τις παρακλητικές φω-
νές των ψυχών, πού μιλάνε για ύστα
το χαιρετισμό και μικρό ξεδίψασμα σε
χορταρένια βρύση.

"Ανέ διαβώ από τó χωριό, αν από κρύα
(βρύση
έρχονται οί μάνες για νερό, γνωρίζουν τά
(παιδιά τους
γνωρίζονται τ'άντρόγυνα και χωρισμό δέν
(έχουν)».

Πενήντα μέρες μένουν αί ψυχές πά-
νω στη γή, από τή στιγμή του «άρα-
τε πύλας» της Μ. Παρασκευής, όταν
και πύλαι του "Αδου ήνεώχθησαν» ως
τό Σάββατο της Πεντηκοστής, τó τε-
λευταίο ψυσοσάββατο, πού μās θυμί-
ζει τόν παλιό μύθο της Περσεφόνης, έ-
νώ ή λέξι Ρουσαλιού μās φέρνει κοντά
σε μιá άνάλογη Ρωμαϊκή γιορτή, τά
ROSALIA. Νά λοιπόν γιατί οί μαυρο-
φόρες γυναικές των χωριών μας προ-
σφέρουν λουλούδια στους νεκρούς και
πάνε στην έκκλησιά στόρι για τις ψυ-
χές πού νοιάζονται, σαν μιá μικρή
προσφορά της ζωής στην παγωνιά
του θανάτου. Μιá προσφορά
«στ' άσημοκάντηλο π΄σβησε στό σπίτι και
(δέ φωτάει) και
στόν «ήλιο πού έβιάστηκε να πάη να βα-
(σιλέψη)».

Και τούτο άκριβώς τó γεγονός κα-
θυποβάλλει τόν εύαισθητο λαϊκό
μας άνθρωπο, πού όδοιπορεί θεοφο-
βούμενος στην περιπέτεια της ζωής και
τό στεναγμό του τόν κάνει ύπέροχο
θρηνητικό τραγούδι:

"Όλα τά ψυχοσάββατα να πάν' και να
(γυρίσουν
του Ρουσαλιού τó Σάββατο, μην έλθη, μη
(περάση...))».

Θεόδωρος Σ. Κατσουλάκος

ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΑ ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Με ιδιαίτερη χαρά χαιρετίζω την επανέκδοσι της μαθητικής εφημερίδος «Τὸ Ξηροκάμπι». Τὴν βλέπω σάν ἓνα ἔθιμα σὸ ὁποῖο ἀνεβαίνουν γιὰ νὰ μιλήσουν τὰ μαθητευόμενα νεῖατα τῆς περιοχῆς μας. Καὶ καθὼς θὰ πραγματεύονται τὰ ποικίλα θέματα τῆς ζωῆς τοῦ τόπου, περασμένα καὶ τωρινὰ, θὰ μᾶς δώσουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσουμε τίς χάρες τοῦ ψυχικοῦ καὶ πνευματικοῦ τοῦς κόσμου, τοῦ ὥραίου στὴν ἀπλότητα τῆς ἐφηδικῆς ἡλικίας.

Διαβάζοντας τίς σκέψις τοὺς στὰ γραφόμενά τοὺς ἐμεῖς οἱ μεγάλοι, πού στίς ἡμέρες μας γινῆκαν σημεῖα καὶ τέρατα, ἄς ἀφήσουμε τὴν στενόκαρδη κριτικὴ ὅτι τάχα χάλασε ὁ κόσμος, κί' ἄς ἀποδώσου με τὴν ὀφειλόμενη τιμὴ στὴ σπουδάζουσα νεολαία, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ἔγουν τὰ στελέχη τῆς αὐριανῆς κοινωνίας. Ἀπαλλαγμένοι λοιπὸν ἀπὸ κάθε προκατάληψι ἄς σταθοῦμε παράμερα γιὰ νὰ μείνη ἐλεύθερος ὁ χῶρος στοὺς νέους νὰ μαθηθεύσουν καὶ σπουδάσουν τὸ γεμᾶτο ἀποριῆς, συγκινήσις καὶ ζῆλο πνεύματος. Ἄς ἐτοιμασθοῦμε νὰ τοὺς κμαρῶσουμε καλοὺς ἐπιστήμονες, καλοὺς πολῖτες. Ἄς πιστέψουμε καλόκαρδ ὅτι εἶναι ἄξιοι νὰ ἐπιτελέσουν τὸ χέος τοὺς, τὸ ἐθνικὸ καὶ τὸ ἀνθρωπιστικὸ, πὺ καλὰ ἀπὸ ἐμᾶς καὶ θὰ φτιάξουν τὸν αὐριανὸν κόσμον καλλίτερον καὶ δικαιοτέρου, ἀφοῦ τὰ δικά μας λάθη τοὺς γίνου μαθήματα. Κόσμον πού ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου θὰ εἶναι πὺ σεβαστῆ.

Καὶ ἀφοῦ ὁ λόγος διὰ τὴν ἐπιμελῶς μελετῶσα νεολαία θὰ ἦμον εὐτυχῆς ἔαν, γράφοντας αὐτὲς τίς λίγες γραμμὲς, ἔδινα τὴν εὐκαιρία στὴν Κοινότητα Ξηροκαμπίου, ἡ ὁποία ἔχει ἡγετικὸ ρόλον στὸν τόπον αὐτὸν, ἢ στὸν Σῦλλογον τῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων με τὴν ἀξιόλογη δρᾶσι, νὰ προκηρῦξουν διαγωνισμὸν καὶ νὰ ἐπιβραβεύσουν ἠθικὰ καὶ οἰκονομικὰ τὴν καλλίτερη συγγραφὴ τῆς τοπικῆς ἱστορίας. Συγγραφὴ πού νὰ καλύπτῃ τὴν προῖστορικὴ καὶ ἱστορικὴ περίου. Ὑλικὸ ὑπάρχει ἀρκετὸ καὶ καλὸ. Ὑπάρχει τὸ

γραφτὸ τοῦ Ὀμήρου πού ἀναφέρει τὴν Φᾶριν σάν μιά πόλι, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἔλαβον μέρος εἰς τὸν Τριολικὸν πόλεμον. Ὁ Γεωγράφος Στράβων μᾶς παραδίδει ὅτι κάτω ἀπὸ τὸν Ταῦγετον ὑπῆρχαν ἡ Σπάρτη, αἱ Ἀμῦκλαι καὶ ἡ Φάρις, ὡς Πausanias τὴν ἀναφέρει χωρὶς νὰ σημειῶν ἄξιόλογα ἔργα τέχνης καὶ λοιπὰ ἐνδιαφέροντα, γιὰτὶ εἶχε καταστραφῆ σάν πόλι. Στὸ χρυσοῦλον τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου Παλαιολόγου ἔτους 1292 ἀναφέρεται ἡ κώμη τῶν Ἀρκασάδων.

Ἐπιστολῆ τοῦ Νικολάου Γιατράκου πού δημοσιεύω πὺ κάτω μιλάει γιὰ τὸν Καράσπα - Κυδωνία - Ἀρκασάδες - Κατζουλεῖκα - Κουρσοῦνα - Ἄρνα - Γοράνους. Μιλᾷ τὸ ἀρχαῖον Γεφύρι πού διατηρεῖται θαυμάσια ἐκεῖ κοντὰ στὸ Γυμνάσιον, πού ἐπάνω του περνοῦσε ὁ δρόμος ὁ μέγας πού συνέδεε τὴν Σπάρτη καὶ τὰ μεσημβρινὰ χωρὶα με τὴν Καρδαμύλην, πού ἦταν τὸ ἐπίνειο τῆς Σπάρτης στὰ χρόνια τοῦ Αὐτοκράτορα Αὐγούστου. Μιλᾷ τὸ σκαλιστὸ στοὺς βράχους τοῦ Ἀνάκωλου ἀλλάκι πού εἶχαν φτιάξει οἱ φιλόπονοι μακρῖνοι μας πρόγονοι. Μιλοῦν τὰ ἱστορικὰ Μοναστήρια τοῦ Κοῦμπορη, τῆς Γόλας, τῆς Ζερμπίτσας, με τίς ἅγιον γραφίς του καὶ τὰ λοιπὰ ἱστορικὰ κειμήλια. Ἡ ἐρειπωμένη Κομουστά με τίς πολλὰς βυζαντινὰς Ἐκκλησίας, δλα δείχνου τὴν πορεία τῆς ζωῆς τῶν κατοίκων καθὼς κυλοῦσαν τὰ χρόνια. Γιὰ δλα αὐτὰ θὰ περιμένουμε κί' ἐμεῖς καὶ οἱ σκιὲς ὅσων ἀγάπησαν καὶ μὸχθησαν γιὰ τὸ καλὸ τοῦ τόπου καὶ δέν ὑπάρχου σῆμερα ἀνάμεσά μας νὰ γραφῆ ἡ τοπικὴ ἱστορία ἀπὸ τοὺς νεώτερους.

Δημήτριος Δικαιάκος

Ἀπὸ τὰ Γενικά Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους
«Πρὸς τὸν ἔξοχότατον Γενικὸν Ἀρχηγὸν κ. Θ. Κολοκοτρῶνην καὶ Γενναϊότατον Στρατηγὸν Γεωργάκην Γιατράκον.
Τούτων τὴν στιγμὴν ἦλθε ὁ ἐχθρὸς πλοῖον μας καὶ ἐβριξεν τὸ δρεῖτον εἰς Βασιλεῖα πέρασμα· ἦλθεν εἰς Καράσπα πλοῖον μας δύο ὥρες· οἱ ἀτλίδες (ἱππεῖς) ἦλθον πλησιέστερον, ἀρχισαν καὶ ἔκαψαν

ΕΝΑΣ ΞΗΡΟΚΑΜΠΙΤΗΣ ΘΥΜΑΤΑΙ (ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ)

Συνεχίζουμε και στο φύλλο αυτό τις θεατρικές μας αναμνήσεις:

Ἡ ἀρχὴ εἶχε γίνεи πλὴον. Τὰ κορίτσια...παίξαν θέατρο, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνῃ πῶς... ἔγιναν «θεατρίνες» Πολλοὶ δὲν εἶχαν ἰδεῖ τὴν παράστασιν «οἱ Φοιτηταί». Κι' ἤθελαν νὰ τὴν ἰδοῦν. Ἄλλοι πάλι ἤθελαν νὰ τὴν ξανάβλεπαν. Ἔτσι ὁ «ὄμιλος ἐρασιτεχνῶν» ἀπεφάσισε νὰ ξαναδώσῃ τὴν ἴδια παράστασι, προσθέτοντας τώρα μιὰ ἄλλην κωμῶδιαν «Τὸ σκάνδαλον τοῦ δήμου Φάριδος». Ὁ τίτλος ὁμῶς αὐτὸς...ἐσκανδάλισε τοὺς Ξηροκαμπίτες καὶ μαζί μ' αὐτοὺς τὸν τότε ἀστυνομικὸν Σταθμάρχην, τὸν ἀξέχαστον Π. Γερμανάκον, ὁ ὁποῖος ἐκάλεσε τὸν ὑπεύθυνον κ. Βενιέλον Καρκαμπάσην καὶ ἐπιμόνωσ ζητοῦσε νὰ ἰδῇ τὸ κείμενον τῆς κωμῶδιαν. Ἐκεῖνος δὲν τοῦ τὸ ἔδωσε καὶ ὁ σταθμάρχης τὸν ἀπέειλεσε ὅτι ἂν ἡ κωμῶδιαν θύγῃ κάποιον τινα τῆς Φάριδος θὰ τὸν συλλάβῃ ἀμέσως. Δὲν συνέθη ὁμῶς κάτι τέτοιο, διότι ὁ τίτλος τῆς κωμῶδιαν ἦτο ἄλλος & παρεποιεῖτο σκοπιμῶς, διὰ νὰ τραβήξῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ.

Ἔτσι στὶς 30 Ἰουνίου 1935 (πρὶν δηλαδὴ 35 χρόνια) ἐπανελήφθη ἡ παράστασις μετὰ καταπληκτικὴν καὶ πάλιν ἐπιτυχίαν.

Μετὰ ἓνα ἔτος ὁ ἀκούραστος Ξηροκαμπίτης κ. Βενιέλος Καρκαμπάσης ἀνέβασε ἓνα ἄλλο ἔργο «τὸ Μπουρίνι» τοῦ Δ. Μπόγγρη. Τὸ ἔργο ὁμῶς αὐτὸ ὅπως ὁ ἴδιος μᾶς γράφει ἐσημείωσε... ἀποτυχίαν. Τοῦτο κυρίως ὀφείλετο εἰς τὴν ἀπουσίαν τῶν καλῶν στελεχῶν ἀπὸ τὸ χωριὸ. Ἄξιζει ὁμῶς νὰ ἀναφέρουμε ἓνα κωμικὸ ἐπεισόδιον ἀπὸ τὴν παράστασι αὐτῆ: Μεταξὺ τῶν ἠθοποιῶν συγκαταλέγετο καὶ ὁ συγχωριανὸς μᾶς κ. Γεώργιος Μιχαλακάκος. Σὲ μιὰ σκηνὴ λοιπὸν τοῦ ἔργου,

ὄ,τι ἀσπῆτιον ἦτο μινεμένον, Καρασπαῖ, Ἀδόριζα, Κυδωνιά, Ἀρκασάδες Κατζουλέικα καὶ λοιπὰ χωριὰ» πληροφοροῦμεθα ὅτι αὐριον ἔχει ἀπόφασιν νὰ μᾶς πολιορκήσῃ, Κουρτσούναν, Ἀρναν, καὶ Γοράνους. Ἐμεῖς ἐκῆμαμεν ἀπόφασιν νὰ ἀποθάνωμεν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος. . . . 1825 Σεπτεμβρίου 17 εἰς τὰς 7 ὥρας τῆς νυκτὸς

Μένω μετ' ὄλον τσέβας ὁ ἀδελφὸς Νικόλαος Γιατράκος

ὅπου εἰς τὸ παλκοσένικο βρισκόταν ὁ Βενιέλος Καρκαμπάσης μετὰ τὴν ἀδελφὴν του, ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ παρασκήνια εἰς τὸ προσκήνιο ὁ κ. Γεώργιος Μιχαλακάκος. Περιμέναν λοιπὸν τὴν ἐξοδὸν του. Μὰ αὐτὸς δὲν φαινόταν πούθενά. Σὲ κάποιαν στιγμὴν, ὅπως μᾶς γράφει ὁ κ. Καρκαμπάσης «... Βλέπω τὸν Γεώργιον εἰς τὴν...πλατεῖαν νὰ στρογγυλοκάθεται σὲ μιὰ καρέκλα καὶ νὰ... παρακολουθῇ τὴν παράστασι. Μοῦ ἤλθε σὰν τρέλλα. Μετὰ τὸν τρόπον τοῦν ὑπέδειξα καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἠθοποιοί, πού βρισκόνταν εἰς τὰ παρασκήνια ἔτρεξαν καὶ τὸν φέραν κατὰ ἐκεῖ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου, ἔχοντας πιά ἀποκτήσῃ σχετικὴν θεατρικὴν πείραν, συνεχίζαμε μετὰ δικὰ μᾶς λόγια τὸν διάλογον, ἀφοῦ μετὰ τὸν τρόπον παρεκάλεσα τὸν ὑποβόλαιον κ. Ἡρακλῆ Μαστοράκο νὰ σταματήσῃ. Τὸ κακὸ ὅμως ἦταν ὅτι ὁ κυρ-Γεώργιος δὲν ἤθελε ἀπὸ τὰ παρασκήνια νὰ βγῇ εἰς τὴν σκηνήν. Τοῦτο τὸ ἀντιλήφθη καὶ λέγω εἰς τὴν ἐπί σκηνῆς ἀδελφὴν μου: «Σάμπως ἀκόμῃ τὴν φωνὴν τοῦ Ἀργύρη (αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ ἐπὶ τῷ ἔργῳ), καὶ βγαίνω ἀπὸ τὴν σκηνήν καὶ τὸν ἀρπάζω γερά (γιὰ νὰ μὴν μοῦ φύγῃ) καὶ τὸν βιάζω ἔξω...»

Καὶ ὁ κ. Καρκαμπάσης συνεχίζει. «Μὲ τέτοιαι συνθήκαι ἡ παράστασις πῆγαινε ἀπὸ τὸ κακὸ εἰς τὸ χειρότερον. Ἔτσι σὰν τέλειωσε ἡ πρώτη πρᾶξις, παρεκάλεσα τὸν ἀείμνηστον πρόεδρον τῆς Σχολῆς. Ἐφορίας Ιατρὸν Εὐστράτιον Σκουριώτην νὰ βγῇ εἰς τὴν σκηνήν καὶ νὰ εἰπῇ ὅτι λόγω αἰφνιδίας καρδιακῆς μου προσβολῆς, ἡ παράστασις ἀνεβάλλετο διὰ τὴν ἄλλην Κυριακήν. Τοῦτο ὁμῶς, δὲν τὸ ἐδέχθη, διότι δὲν ἐπεθύμει νὰ προσάψῃ μιὰ τέτοια ἀρώστεια εἰς ἓνα εἰκοσάχρονον νέον καὶ μάλιστα ἀναδεξιμὸν του. Ἔτσι ἡ παράστασις συνεχίστηκε κακορριζικὰ πάντα. Ἡ κωμῶδιαν μετὰ μαλακώσε τὰ πράγματα καὶ τὸ ἐπιεικέστατον κοινόν, ὅταν βγῆκα εἰς τὴν σκηνήν νὰ τὸ εὐχαριστήσω, μᾶς καταχειροκρότησε. Οἱ ἀγαπητένοι μᾶς συγχωριανοὶ πολὺ μᾶς συνεκίνησαν μετὰ τὴν εὐγενικὰν μεταχειρίσιν τους.»

Καὶ ἐν κατακλιθεὶς γράφει: «Δὲν σὰς

Η ΑΡΚΑΣΙΩΤΙΚΗ ΒΡΥΣΗ

Φθάνοντας στο σταυροδρόμι, που ή νότια κατεύθυνσι του οδηγεί στο Δημοτικό Σχολείο των Ἀρκασάδων και παίρνοντας το βορεινὸ ὕστερα ἀπὸ ἑκατοπενήντα περίπου μέτρα σὲ κάποιον ἄλλο σταυροδρόμι, όπου καὶ κυλάει ὀλοχρονίς τὰ νερά του κάποιο ρυάκι, θὰ συναντήσης στὸ χωρῶφι τοῦ κ. Ἡλίας Κουντούρη, κυριολεκτικὰ χωμένη στὴ γῆ, σκεπασμένη ἀπὸ χῶμα καὶ τὰ βῆτα, πού ἐριξε ἀπάνω της; ὁ χρόνος καὶ ἡ περιφρόνησι, τὴν Ἀρκασιώτικη βρύση.

Μὲ τὸ τσαπί καὶ τὸν κόφτη, παραμερίζοντας τὰ βῆτα καὶ τὰ ἄλλα χορταρικά παράσιτα, θὰ δῆς μιὰ ἐπιγραφὴ, γραμμένη στὸ μέσο περίπου τῆς μαρμάρινης ἀνοικτικῆς ἐπιφάνειας, ἀπὸ δούκου ἀκόμη ἀναβλύζει νεράκι ἀπὸ τρεῖς ἀλούς. Νὰ ἡ ἐπιγραφὴ:

ΑΝΩΚΟΔΟΜΗΘΗ ΕΚ ΒΑΘΡΩΝ
ΔΑΥΑΝῆ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΦΑΡΙΔΟΣ
ΕΠΙ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΤΩ ΕΤΕΙ 1889
ΓΙΟ ΤΕΚΤ. ΑΔΕΛΦΩΝ Κ. ΚΑΙ Δ. ΚΟ
ΚΙΝΙΑ ΕΚ ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ

Ἡ ἀνοικοδομησι αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία πράξι γιὰ τὴ βρύση. Ἀπὸ τὸ 1889 δὲν ξαναφτιάχτηκε ἡ τροποποιήθηκε πιά, ὕφιστάμενη ἔτσι τὶς συνέπειες τῶν καιρῶν πού σήμερα μᾶς τὶς δείχνει καθαρά πάνω στὸ μάρμαρό της. Τὸ 1889 ἀνοικοδομήθηκε ἀπὸ τὸν τότε Δήμαρχο ἰατρό Κομνηνὸ. Στὴν ἐκγραφὴ, στὴ θέσι τῆς παύλας, ἦταν τὸ ὄνομα του πού κακοιο: τὸ ἔσβησε γιὰ ἄγνωστο σὲ μᾶς λόγῳ οἱ φῆμες λένε ὅτι ἡ ἀντιπολιτευόμενη παράταξι τὸ ἔσβησε, μὴ θέλοντας νὰ μείνῃ τὸ ὄνομα στὴ πλάκα.

Ἡ βρύση ἔχει διαστάσει: 4X3 μ. πε

κρύβω πὼς θάθελα νὰ ξαναπέραγα τὶς ἴδιες ἐκεῖνες λαχτάρες, νὰ ξανάκουγα τὰ ζεστὰ παλαμάκια καὶ νὰ ξανάδλεπα τὰ 800 μὲ 900 ζευγάρια ἄδολα καὶ φωτεινά μάτια τῶν Ξηροκαμπιτῶν νὰ καρφώνωνται στὰ ἐπὶ σκηπῆς νεῖατα τοῦ ὠραίου χωριοῦ μας».

Τελειώνουμε ἐδῶ καὶ στὸ ἐπόμενο θὰ συνεχίσουμε. Ὁ Παλαιός

ρίπου στὴ βάση καὶ ὕψος μεταβλητό. Σκάβοντας τὸ χῶμα, κοντὰ στὴν ἀναιολικὴ ἐπιφάνεια, θὰ βρῆς μιὰ τρύπα πού μπορεῖ νὰ σὲ χωρέσῃ καὶ νὰ μῆς ἔτσι μέσα στὴ βρύση, πού ἄλλοτε γνώριζε ἡμέρες δόξας. Τὸ νερό, πού ἀκόμη τρέχει δρόσιζε. . . . ἄλλ' ἄς ἀφήσω κάποιον πού τὰ ἔζησε νὰ μᾶς τάπη: «Ἐδῶ πού λέτε στὰ χρόνια τοῦ 1920 μὲ 30 ζούσες ἄλλες εἰκόνας καὶ στιγμές. Αὐτὰ ἐδῶ τὰ βῆτα, δὲν ὑπῆρχαν. Στὴ θέση τους ἦταν βυθισκιωτα λευκά: τότενες καὶ τὸ καλοκαιράκι, πού σφιγκανε οἱ ζέστες, καμμιὰ τριανταριά παιδαρέλια ἐρχόμαστε καὶ δροσιζόμαστε εἰς τὸν νερό τῆς βρύσης, τραγουδάγαμε, πιάναμε καὶ χέλια. . . .» καὶ συνεχίσε παράσυρμένος ἀπ' τὶς θύμησες.

Ἐνα ἄλλος κύριος, τοὺς εὐχαριστῶ θερμά καὶ τοὺς δύο, μᾶς ἔδωσε κι ἄλλα στοιχεῖα. Ἡ βρύση πρὶν τὸ 1989 ὑπῆρχε ἀλλὰ δὲν ἦταν μεγάλη. Πότε πρωτοφτιάχτηκε δὲ μπορέσαμε νὰ μάθουμε. Πιὸ πέρα, βορεινὰ, ὑπάρχει κάποιο παλιὸ γεφυράκι καὶ στὰ χαλάσματα (παλιά ἀπομεινάρια σπιτιῶν) λένε ὅτι ὁ Κόκολιᾶς βρῆκε μιὰ χρυσὴ χελώνα μὲ δώδεκα μικρά χρυσὰ χελωνάκια. Μερικοὶ λένε πὼς τὰ εἶδαν. . . .

Ἄρχισε πιά νὰ γέρνῃ ὁ ἥλιος. Πῆρα τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ κι ἔφερα τὸ νοῦ μου στὴν ἐποχὴ τῶν καλῶν ἡμερῶν τῆς βρύσης. Τότε πού οἱ ἄνθρωποι περισσότερο δεμένοι τῇ γῆ τους, τὴν ἐκτιμούσανε περισσότερο καθὼς ξεδιψάγαμε ἀπ' τὸ νερό της ἢ ποτίζανε τὰ ζᾶ τους πού φέρνανε ἀπ' τ' ἀλώνια ἢ μάλακῶνανε τὰ παξιμάδια τους πηγαινόντας γιὰ τὴ Σπάρτη καὶ μιλάγαμε γιὰ τὴ ματαιότητα τοῦ κόσμου καὶ τὶς νεράιδες τοῦ μεσημεριοῦ. Ὅλα αὐτὰ τὰ χαλάσματα, ἡ χελώνα μὲ τὰ χελωνάκια, ὁ θρύλος γιὰ τὴ χαμένη πολιτεία καὶ τὸ μουρμουρητὸ τῆς βρύσης μ' ἔκαναν νὰ πιστέψω πὼς ἡ ἀρχαία Φᾶρις κάπου ἐκεῖ θὰ κρύβῃ τὸ μυστικὸ της. Ποιὸς ξέρει. Ἴσως μιὰ μέρα νὰ ἀποδειχθῇ μὲ σοβαρὰ στοιχεῖα. Μακάρι.

Βασίλειος Γ. Μενούτης

ΕΙΣ ΤΑ ΙΧΝΗ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΦΑΡΙΔΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς ποίαν περίπου ἐποχὴν καὶ ἐκ ποίας αἰτίας κατεστράφη ἡ Φᾶρις, μᾶς πληροφορορεῖ ὁ Πανσανίας εἰς τὰ «Λακωνικά» του διὰ τῶν ἐξῆς: «...Ἐπὶ Τηλέκτου πόλεις Λακεδαιμόνιοι τῶν περιοικίδων πολέμῳ κρατήσαντες, ἐξεῖλον Ἀμύκλας καὶ Φᾶριν καὶ Γερώνθρας (Γεράκι) ἐχόντων ἔτι Ἀχαιοῦν. Τούτους Φαρῖται καὶ Γερωνθράται τὴν ἐφοδὸν τῶν Πελοποννήσου καταπλαγέντες ἀπελθεῖν ἐν Πελοποννήσου συγχωροῦνται ὑπόσπονδοι...».

Οὕτως ἐξηναγκάσθησαν οἱ Φαρῖται νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν εὐήμεροῦσαν πόλιν των (800-700 π.Χ.) καὶ οἱ Δωριεῖς πιθανὸν μετὰ τὴν ἀποχωρησίν των, νὰ διήρπασαν, ὅ,τι ἀξιολόγον ἐγκατελείφθη ὑ-

Ἐπιστημονικαὶ φυσιογνωμίαι

τῆς **Φελλίας** ποῦ ἐξέλιπον

— 1 —

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Χ. ΔΟΥΚΑΣ (Γυμνασιάρχης)

Ἐγενήθη εἰς Γοράνους (τέως Δήμου Φελλίας) τὸν Αὐγούστου τοῦ 1851 καὶ ἀπεβίωσεν εἰς **WILKES-BARRE** τῆς Πενσυλβανίας Ἀμερικῆς τὴν 7ην Ὀκτωβρίου 1923.

Ἀφοῦ τὸ πρῶτον ἐδίδαξεν ὡς Σχολάρχης μετετέθη εἰς τὸ Γυμνάσιον Σπάρτης, ἐνθα ὑπηρετήσεν ὡς Καθηγητῆς καὶ Γυμνασιάρχης ἐπὶ σειράν ἐτῶν. ἀφῆσας ἐποχὴν διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν του κατάρτισιν καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ Γυμνασίου, ἀλλὰ κυρίως διὰ τὴν κοινωνικὴν του δράσιν.

Ἐπρωτοστάτησεν εἰς πᾶσαν ἀγαθοεργὸν κίνησιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐν Σπάρτῃ, καὶ πρό παντός εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς ἐλονοσίας, ἡ ὁποία ἐμάστιζε τότε κυριολεκτικῶς τὴν Λακεδαιμόνα.

Συνέγραψεν τὸ Κλασικὸν πολυσέλιδον ἔργον «Ἡ Σπάρτη διὰ μέσου τῶν Αἰώνων».

Γεώργιος Θ. Καλκάνης

πό τούτων. Ἐκτοτε οὐδαμοῦ ἀναφέρεται ἡ Φᾶρις.

Μετὰ πάροδον ἐτῶν, ἀπὸ τῆς βίαιας ἐκδιώξεως τῶν Φαριτῶν, οἱ Δωριεῖς προοδευτικῶς ἐξηπλώθησαν εἰς τὴν Λακωνικὴν καὶ ἀσφαλῶς ἡ Φᾶρις θὰ ἐπωκλήθη ὑπὸ τούτων. Οἱ νέοι οἰκισταὶ τῆς Φαρίδος, ἀσφαλῶς θὰ μετωνόμασαν ταύτην καὶ θὰ ἔδωσαν τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγῶν των, ὡς συνήθιζον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ἐκ τῶν ὑπαρχόντων παλαιῶν χωρίων νοτιῶς Ἀμυκλῶν, οὐδὲν ἄλλο χωρίον φαίνεται νὰ ἔχη ἀρχαίαν Δωρικὴν ὀνομασίαν ἀνδρός, παρὰ μόνον τὸ χωρίον Ἀρκασάς ἢ Ἀρκὰς καὶ τούτο ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ καὶ τοῦ πλεονασμοῦ τοῦ Δωρικοῦ (α).

Ἄς ἔλθωμεν τώρα νὰ ἐξετάσωμεν, ἐάν ἦτο δυνατόν νὰ εἶχεν ἐπιλεγῆ ὑπὸ τῶν Ἀρχαιοελλήνων διὰ οἰκισμὸν τῆς Φαρίδος, ἡ περιοχὴ ὅπου εὐρίσκεται σήμερον τὸ χωρίον Ἀρκασάς.

Ἡ τοποθεσία αὕτη, κατὰ τὴν προϊστορικὴν ἐποχὴν παρουσίαζεν ἐνδιαφέρον, διότι ἦτο πεδινή, πλουσία εἰς βλάστησιν, μὲ ἀφθονα νερά καὶ καρπούς, δασώδης ἐκ δρυῶν, πλατάνων καὶ ἐλαιῶν. Ἐπίσης μὲ εὐρεῖαν ἔκτασιν.

Συναπῶς ἦτο ἡ πλέον ἐνδεδειγμένη διὰ τὸν οἰκισμὸν τῶν πρῶτων κατοίκων τῆς Φαρίδος. Τὸ ὄνομά της προφανῶς ἔλαβεν ἀπὸ κάποιαν σημερινήν γυναικείαν προσωπικότητα, γυναικὸς ἀρχηγῶν, ἡ ἱερείας ἢ ἡρωίδος. Ἡμεῖς παραδεχόμεθα τὸ τελευταῖον καὶ καλοῦμεν τὸν πλέον κατάλληλον ἐκ τῶν σημερινῶν Φαριτῶν, ποῦ διαθέτει γόνιμον φαντασίαν, νὰ ἱστορήσῃ τὴν ζωὴν τῆς ἡρωίδος Φαρίδος.

Ἐγὼ λεχθῆ παρὰ τινῶν ὅτι ἡ θεοὺς τῆς ἀρχαίας Φαρίδος ἦτο ὅπου τὸ Βαφειῶ Ἀμυκλῶν. Τούτο ἀποκλείεται, διότι ἀν εὐρίσκατο εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ἐγγύς τῶν Ἀμυκλῶν, θὰ ὑπῆγατο εἰς τὰς Ἀμύκλας καὶ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπετελεῖ ἴδιαν ἡγεμονίαν, ἡ ὁποία μάλιστα ἐξώπλισεν πλοῖα ἐναντίον τῆς Τροίας (1180 π.Χ.). Ἄλλωστε αἱ ἡγεμονίδες πόλεις, ὡς ἡ Φᾶρις, εἶχον εὐρεῖαν περιοχὴν καὶ ἀπειχον ἀλλήλων.

Εὐάγγελος Μαυροειδῆς

= ΞΗΡΟΚΑΜΠΙΤΙΚΑ ΝΕΑ =

Με λαμπρότητα έρωτάσθη κι έφέτος ή μνήμη τής εκκλησίας μας. Τήν λιτάνευσιν δέ τής εικόνας συνάδευσε ή φιλαρμονική του χωριού. Τό βράδυ έγινε τό πατροπαράδοτο γλέντι εις τήν πλατείαν εις τό όποιον παρευρέθησαν ό Νομάρχης Λακωνίας, κ. Βανικιώτης, ό Δήμαρχος Σπαρτιατών κ. Λιναρδάκης και ό Άνρρης του ΚΕΕΜ κ. Τιγκινάκας μετά των συζύγων των, ώς φιλοξενούμενοι τής οι-

'Από τά λαϊκά κειμήλια

ΤΡΕΙΣ ΑΝΔΡΙΩΜΕΝΟΙ

Τρεις άνδρειωμένοι βούλονται νά βγοήν
[άπό τόν "Αδη,
Ένας λέει τό Μάη νά βγη ποΰναι τά
[ψιμαρνάκια,
άλλος λέει τόν Αύγουστο ποΰναι τά πα
[νηγύρια
κι ό τρίτος λέει τ' "Αι Δημητριοΰ π'
[άνοιγουν τά βαρέλια
και βγάζουν τά παλιά κρασιά, καινούρ
[για τά γεμάνε.
Μιά λυγρή τούς άκουσε, μιās χήρας
[θυγατέρα
-- Πάρτε και μέ, λεβέντες μου, βγάλτε με
[άπ' τόν "Αδη
-- Κόρη, βροντοήν οι παντόφλες σου
[και μās άκουνε κι άλλοι
-- Γις βγάζω εγώ τις σκοτεινέ, και
[τις πετώ στόν "Αδη
-- Κόρη, βροντάνε τά στολιδια σου
[και μās άκουνε κι άλλοι
-- Τό βλέπω εγώ, λεβέντες μου, δέν θέ
[λετε νά μέ λάρτε.
Μόνο μιá χάρη σās ζητώ, μιá χάρη νά
[μου κάντε.
Νά πητε χαιρετίσματα στη χρυσοπεθε
[ρά μου,
μή μου μαλώνη τά παιδια, τόν άνδρα
[νά μου πλένη.
(Συνέλεξεν ή μαθήτρια "Ολγα "Αν, Λιούνη)

κογενείας του κ. Εύαγγέλου Παπαδάκου.

— Τήν 21ην 'Ιουνίου έγινε ή λήξις των μαθημάτων του Δημ. Σχολείου εις τήν αίθουσαν του Κοιν. Καταστήματος.

— "Ανευ προηγουμένου θεωρείται ή άφιξις των όμογενών εκ του έξωτερικού. Μιά ματιá εις τήν πλατείαν τās άπογευματινάς ώρας τό διαπιστώνει.

— Θάνατοι:

Με μεγάλην λύπην ή μικρή κοινωνία του χωριού μας εκήδευσε τούς: Σταύρον Λάσκαρην, Γεωργίαν Δ. Δικαιάκου και "Αντ. Χριστάκου.

Θεράμá συλλυπητήρια εις τās οικογενείας των.

— "Αθλητικά:

"Η τοπική ποδοσφαιρική όμάς του "Απόλλωνος ένίκησε εις Ποταμιάν τόν "Αετόν Ποταμιάς με 5-4. "Επίσης μετά άπό ωραιότατον άγώνα, εις τόν όποιον ύπερείχε πλήρως, έπεβλήθη τής όμάδος τής Σέλλασιás με 2-0.

Στέλλα "Αν. Καπετανάκου

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

"ΤΟ ΞΗΡΟΚΑΜΠΙ,,

'Εκδίδεται άπό τήν "Επιτροπή
Κοινοτικής "Αναπτύξεως
Ξηροκαμπίου Λακωνίας

"Υπεύθυνος διά τήν έπιλογήν
της ύλης

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΤΣΟΥΓΛΑΚΟΣ

Καθηγητής Φιλολογίας
(Ξηροκάμπι Σπάρτης)

Τεχνική έπιμέλεια εκδόσεως
"Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΡ. ΧΙΩΤΗΣ
(Σπάρτη, Θερμοπυλών 6)

Τιμή τεύχους Δρχ. 2.